

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 20 de maig del 1936

SUMARI

A dos quarts de sis i catorze minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Lectura d'un Dictamen de la Comissió permanent de Presidència referent a la proposició enaminada a honorar la memòria de Valentí Almirall, amb motiu del cinquantenari de la publicació del seu llibre cabdal Lo Catalanisme.

Parlaments dels senyors Rovira i Virgili i Duran i Ventosa, signants de la proposició. L'honorable senyor Conseller d'Obres Públiques i Assistència Social i Sanitària recull, en nom del Govern, les manifestacions dels oradors precedents. Per unanimitat és aprovat el Dictamen.

Ordre del dia:

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei autoritzant el Govern de la Generalitat per a disposar una renovació extraordinària de Jutges i Procuradors municipals de Catalunya.

El senyor Andreu, en nom de la Comissió, presenta el Dictamen.

El senyor Abadal consumeix un torn en contra. Resposta del senyor Andreu. Rectificació del senyor Abadal.

En votació ordinària, i amb els vots en contra de la Minoria de Lliga Catalana, és acceptada l'esmena i aprovat el Dictamen. El Projecte de Llei resta pendent de votació definitiva.

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la successió intestada. El senyor Andreu, en nom de la Comissió, demana que se suspengui la discussió, per tal que la Comissió, que es troba reunida, pugui procedir a la redacció definitiva del Dictamen. Se suspèn la discussió.

Reunides, ultra la de Justícia i Dret, altres Comissions, s'aixeca la sessió, per tal que puguin continuar llur tasca.

Ordre del dia per a la sessió de dijous.

Es un quart de set i set minuts de la vetlla.

A dos quarts de sis i catorze minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al Banc Roig hi ha l'honorable senyor Conseller d'Obres Públiques i Assistència Social i Sanitària.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Lectura d'un dictamen de la Comissió Permanent de Presidència referent a la proposició encaminada a honorar la figura de Valentí Almirall

(Un senyor Secretari dona lectura al següent :

«DICTAMEN

La Comissió Permanent de Presidència, sota la presidència del senyor Laureà Dalmau i Pla, actuant de Secretari el senyor Miquel S. Cunillera i Rius i amb assistència dels Vocals senyors Humbert Torres, Colldeforns, Bancells, Viadiu, Battestini, Martínez Domingo, Miracle, Tarradellas i Ruiz i Ponseti, ha aprovat, per unanimitat, el dictamen següent :

La Comissió considera oportuna la proposició presentada pels Diputats senyors Galés, Rovira i Virgili, Abadal, Farreras, Humbert Torres, Pere Lloret, Fronjosà, Soler i Bru, Folch, Simó i Bofarull i Duran i Ventosa, encaminada a honorar la figura il·lustre de Valentí Almirall, amb motiu del cinquantenari de la publicació del seu llibre *Lo Catalanisme*, primera obra doctrinal en defensa de l'autonomia de Catalunya. La proposició, per altra banda, deixa al criteri del Govern de la Generalitat la realització en forma adequada de l'homenatge al gran patrici que tant va contribuir a la renaixença política del nostre poble.

Creu la Comissió, per tant, que ha d'ésser aprovada per la Cambra la proposició que és objecte del present dictamen.

Palau del Parlament, 19 de maig del 1936. — El President, Laureà Dalmau. — El Secretari, Miquel S. Cunillera.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Virgili.

El Sr. ROVIRA I VIRGILI: Senyors Diputats: És per a mi una satisfacció alçar-me a parlar en defensa d'una proposta que porta la signatura de tots els sectors de la Cambra. L'alta figura de Valentí Almirall bé mereix aquest homenatge, representat per la coincidència de tots nosaltres a demanar que sigui recordada la seva memòria. Aquest mes ha fet cinquanta anys que va publicar-se l'obra cabdal d'Almirall *Lo Catalanisme*. És una data memorable i sobretot fecunda. En aquest llibre, ric i dens de doctrina, hi ha la justificació històrica i ideològica del nostre ideal, completant i superant l'aspecte literari i sentimental de la Renaixença; Almirall va donar-li un robust cos de doctrina. Hi va haver un egregi poeta nostre, Angel Guimerà, que va dir que ésser catalanista volia dir estimar Catalunya. Almirall va creure més, va creure que no sols

calia estimar-la, sinó també conèixer-la, comprendre-la i servir-la. Ell, Almirall, va posar el nostre problema concret en un ordre general d'idees; va pensar que el nostre cas no era solament el cas d'un amor filial a la pàtria dolorosament caiguda, sinó que havia d'ésser també una reivindicació humana presentada davant de la raó humana. Així, va pujar de l'estadi sentimental a l'estadi del pensament. Ell, doncs, va ajuntar al daler instintiu del nostre cor la visió d'una estructura política, dins la qual Catalunya trobaria l'assoliment de la seva llibertat, trobaria el reconeixement de les llibertats arrencades violentment per la monarquia unitària.

Cal, senyors Diputats, no deixar-se enganyar pel títol de l'obra. *Lo Catalanisme* no és pas una defensa incondicional del nostre poble, no és pas una lloança sistemàtica de Catalunya, no és una oda heroica, ni un dolç idilli, ni un plany llagrimós; és una obra d'estudi, d'anàlisi, de crítica — sovint de crítica dura! —, és una obra forta i viril. Més encara: va dir un eminent crític, en Joan Sardà, que era aquella obra un tractat completíssim de Dret polític. Però el tractadista no era un home fred, no era un professor indiferent, era un patriota, i els batecs del seu patriotisme són a cada pàgina d'aquell llibre, i on més es troba l'emoció del patriota és quan parla de la llengua. Ell va recordar aquelles paraules de Tàcit, que diuen: «Parlar en la llengua de l'amo és la marca de l'esclau.» L'Almirall volia treure aquesta marca del front humiliat de Catalunya.

Podem dir, encara, que Valentí Almirall fou un precursor del nostre gloriós Francesc Macià en la formulació de l'Estat Català. Aquestes paraules, aquesta fórmula, ell ja va usar-les l'any 1869 en una societat i en un periòdic. Més encara, tingué l'audàcia, el coratge d'anar a Madrid en temps de la primera República i publicar a la capital d'Espanya aquell diari de nom explosiu *El Estado Catalán*.

Valentí Almirall té una fulla plena de serveis per Catalunya. Ell, liberal, republicà, federalista, home d'esquerra, va fundar el primer diari escrit en llengua catalana *El Diari Català*, l'any 1879. Ell va organitzar l'any 1880 el primer Congrés catalanista, i l'any 1883 el segon Congrés. Ell va fundar la primera entitat pròpiament catalana política, El Centre Català de Barcelona, amb aquell lema que encara avui és de fet el nostre lema: «Catalunya, i Avant!» Catalunya, el noi és afirmació del nostre Dret, de la nostra pàtria; Avant!, és l'afirmació del coratge illimitat polític, social i humà.

Almirall fou un precursor en tot, fou un precursor en demanar que l'escola a Catalunya fos catalana, en demanar la catalanització de la nostra premsa, del nostre llibre, de la nostra cultura, en un mot, de la nostra ànima, que és nostra perquè és catalana, i si no fos catalana ja no seria nostra.

Més encara. Valentí Almirall va influir poderosament, de Catalunya estant, i escrivint en català, damunt d'Espanya. Un escriptor perspicaç, Miquel dels Sants Oliver, ha fet remarcar que aquell moviment de la fi del segle a Castella, aquella generació de l'any 98, estava fortament influïda pel llibre d'Almirall. Aquella paraula de «regenera-

ció», que era el símbol d'aquell moviment, era la de l'Almirall. Es troba a cada pas a les planes de *Lo Catalanisme*. I encara podríem recordar que fou un precursor, cinquanta anys enrera, de la defensa del vot proporcional. Hi ha un final de capítol que parla de la llibertat, a la part segona de l'obra, en la qual, comentant els assaigs primers del vot proporcional al món, ja el lloava i el defensava.

Crec, per tant, que hem d'aprofitar l'avinentesa del cinquantenari de *Lo Catalanisme* per a mostrar-nos, com a catalanistes, agraïts i justos amb en Valentí Almirall, amb el qual potser no s'ha fet a Catalunya prou justícia. Es mereix aquest agraïment i aquest homenatge, no sols per l'obra política. Almirall, no fou únicament un polític; era un home àmpliament i complexament social. Ell va ésser durant molts anys president de la Junta de Govern de la Casa de Caritat i va fer una obra meritíssima de la qual encara avui viu aquella institució. Ell, trobant-se amb què l'Ateneu Barcelonès tancava les portes a en Joaquim Bartrina per qüestions confessionals, va crear l'Ateneu Lliure de Catalunya. Ell, fet poc sabut, va ésser l'organitzador i el director de l'Escola Industrial i Mercantil de Sabadell, en temps de la República. Ell fou el veritable creador de la biblioteca Arús; va escriure l'escriptura de fundació, de la qual deia Duran i Bas que era un text modèlic en el seu gènere. Ell, ja vell i malalt, essent president de l'Ateneu Barcelonès, va prendre una part important i coratjosa en aquella campanya sobre el procés de Montjuïc i va contribuir a salvar algunes vides amenaçades.

Aquest home que treballà per Catalunya, que treballà per un ideal, mereix justament el nostre homenatge. Sens dubte, els grups diversos d'aquesta Cambra trobaran en l'acció política d'Almirall algun moment, algun punt de divergència. Jo estic segur que tots, tots absolutament, coincidim en la part fonamental. És per això, senyors Diputats de Catalunya, que jo alço ara la meua veu en homenatge a Valentí Almirall, i espero que altres veus s'oïran també en aquest sentit en aquesta Cambra.

Un altre català eminent, Enric Prat de la Riba, va escriure en un article necrològic a *La Veu de Catalunya*, que Valentí Almirall havia ensenyat al nostre poble el camí de la llibertat. Ell ens el va ensenyar, nosaltres l'hem après i l'hem seguit. És, doncs, just, que ara dediquem l'homenatge merescut a aquell gran català que fou el nostre mestre i el nostre guia. He dit. (*Aplaudiments.*)

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Senyors Diputats: El sol fet que la proposició que tan eloqüentment ha defensat el senyor Rovira i Virgili, referent a la figura il·lustre de Valentí Almirall vagi signada pel nostre cap i ben volgut company senyor Abadal, i pel Diputat que en aquest moment té l'honor de dirigir-se a la Cambra, ja significa prou una adhesió explícita, sincera i complerta a l'homenatge que es tracta de tributar a

Valentí Almirall, amb motiu de fer mig segle de la publicació de la seva obra capçal, com ha dit molt bé el senyor Rovira i Virgili.

Realment, cal remuntar-se una mica a l'estat d'esperit, a la manera d'estar constituïda la societat civil catalana en els temps en què aquell llibre va aparèixer. Sortíem tot just — si era que n'havíem sortit del tot — del període sentimental en què es basaven les reivindicacions catalanistes, gairebé exclusivament en unes raons de caràcter històric, sentimental i literari. Raons ben fortes, amb tot, però que no eren pas les suficients per a fonamentar-hi tot un moviment de la gran envergadura que havia de tenir el moviment catalanista. Era l'època, encara, dels escriptors i dels poetes; no havia arribat encara el moment dels polítics. Ens trobàvem, com deia, en un moviment sentimental mig barrejat, en la consciència general, amb les doctrines federalistes predicades per Pi i Margall, de les quals es va separar després en Valentí Almirall. No s'havia format encara en aquells moments un veritable cos de doctrina que vingués a donar els raonaments, els fonaments racionals del nostre moviment. Ho ha dit el senyor Rovira i Virgili. Deia en Guimerà que com a fonament del catalanisme tan sols hi havia l'amor a Catalunya. L'amor és una gran cosa, però no n'hi ha prou amb estimar per a tenir raó. Estimant i tot Catalunya, convenia justificar el perquè Catalunya aspirava al seu propi govern. Valentí Almirall, home d'una cultura poc comuna, àdhuc en aquells temps en què hi havia molts homes de cultura, sobresortia per la seva especialització en uns determinats sentits i, realment, va ésser l'home que ha tingut en la vida cultural de Catalunya un sentit més gran i potser una cultura més extensa. Els seus coneixements i el seu amor a la civilització, a la cultura anglosaxona, li havien donat aquest aire modern, que avui encara ens encisa, que trobem en tots els seus llibres i en tots els seus escrits.

I Valentí Almirall, en un moment de passió — perquè normalment no era pas un home apassionat, si de cas era un d'aquells homes freds que tenen la passió per dintre —, en un moment de passió per les lluites polítiques que s'havien presentat, per les agressions injustificades que de Madrid venien, va escriure aquell llibre *Lo Catalanisme* (aleshores es titulava així, amb l'ortografia d'aquell temps), en el qual per primera vegada es posaren els fonaments doctrinals del catalanisme polític. És clar que després ha evolucionat la doctrina; crec que el senyor Rovira i Virgili convindrà amb nosaltres que la veritable doctrina del catalanisme polític no és plenament la de Valentí Almirall, sinó que ha evolucionat després, però ja s'aparta d'aquell doctrinarisme purament filosòfic amb què altres pensadors havien volgut fonamentar les reivindicacions catalanes; fonamentava la seva doctrina en el principi de la diferenciació, i va fer un estudi complet d'aquesta diferenciació dels pobles, en la qual va basar la realitat del sentiment catalanista i de les raons de l'aspiració de Catalunya al seu propi govern. Després, les doctrines han evolucionat i hem anat a parar a la doctrina nacionalista política. A la doctrina del dret de les nacions, del dret dels estats a cons-

tituir-se amb el respecte a totes les varietats que dintre d'una nació existeixen. Aquesta no és pròpiament la doctrina d'Almirall, però és evident que Almirall obrí el camí i va ésser el que inicià l'estudi doctrinal del catalanisme.

Encara que no hagués estat més que per això, valdria la pena que els catalans d'avui, els homes del catalanisme polític d'ara, els que hem començat a veure plasmats en una realitat els ideals de Valentí Almirall, li tributem un record en aquests moments. Se li deu molt més encara; les nostres joventuts, que probablement no el coneixen gaire, a Almirall, convindria que s'empapessin de les doctrines i dels sentiments d'ell, d'aquest petit llibre, que és un gran llibre per la riquesa d'idees que conté.

És per això, doncs, senyors Diputats, que la Minoria de Lliga Catalana s'adhereix plenament — primer ho havia fet amb les signatures, ara ho farà amb els vots si cal, i de moment amb la meua modesta paraula —, a la manifestació d'homenatge a Valentí Almirall que conté aquesta proposició. Al Govern, en tot cas, recau la manera de formalitzar i de sintetitzar aquest homenatge i de veure en quina forma se li pot retre millor el tribut que Valentí Almirall mereix.

El Sr. CONSELLER d'Obres Públiques i Assistència Social i Sanitària: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller d'Obres Públiques i Assistència Social i Sanitària.

El Sr. CONSELLER d'Obres Públiques i Assistència Social i Sanitària: Senyors Diputats: No podia mancar la veu del Govern en aquest homenatge que avui es dedica a Valentí Almirall.

Després de la magnífica dissertació del ben-volgut company senyor Rovira i Virgili i de les paraules autoritzades del senyor Duran i Ventosa, queda dibuixada en aquesta Cambra la figura de Valentí Almirall, important, en el seu dia, per a la Renaixença nostra, per a la doctrina catalanista. Que podríem afegir-li més? Seria esgotar el tema, seria tornar a dir les mateixes paraules que veus més autoritzades ja han dit aquí. El Govern té l'obligació de recollir aquest esperit que en aquest moment representa tota la Cambra, per retre aquest homenatge degut a un home que ens ha portat avui, amb el seu esforç, a la magnífica realitat present. Tota nació, tota collectivitat política que fa eclosió, es forma, precisament, per l'esforç continuat d'uns homes que li van dedicant tots llurs esforços i llur talent. Precisament les generacions que se succeeixen, aquelles que en recullen els fruits, són les que han de fer justícia a aquests homes i a llurs esforços. Com a poble, no podem ésser desagrats. Per això el Govern recull aquesta proposició amb tota intensitat, amb tot amor i amb tot efecte. Valentí Almirall va ésser un home que al seu temps va donar el seu esforç, el seu intel·lecte, tot el que tenia, per Catalunya; els catalans d'avui li n'estan agrats. El dia de demà seran altres els que recolliran els esforços d'aquests obstacles que cada dia van sorgint, per arribar a la nostra finalitat. El Govern, doncs, s'adhereix a l'acte.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova la proposició? (*Assentiment.*) Resta aprovada.

(*Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Governació.*)

ORDRE DEL DIA

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei autoritzant el Govern de la Generalitat per a disposar una renovació extraordinària de Jutges i Procuradors Municipals de Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Comença la discussió de la totalitat. Té la paraula la Comissió de Justícia.

El Sr. ANDREU: En el Projecte de Llei que la Comissió de Justícia, per majoria, té l'honor de sotmetre a la vostra consideració, es tracta d'autoritzar el senyor Conseller de Justícia per a fer una renovació de Jutges municipals i Procuradors de Catalunya que, havent estat designats i nomenats d'acord amb les lleis dictades pel Parlament català i pel Consell de Justícia Municipal, haguessin obtingut, amb posterioritat, durant el temps de l'anormalitat constitucional en què ha viscut Catalunya, nova designació per llurs respectius càrrecs.

En realitat, aquests dies en el Parlament es ve discutint una Llei que fa referència a totes les qüestions plantejades pels Ajuntaments i a les sancions i disposicions que el Parlament estimi necessari prendre contra els senyors que, mitjançant nomenaments d'ordre governatiu, serviren els càrrecs que corresponien als Regidors municipals designats per elecció popular.

Amb motiu de la Llei que regulava la justícia municipal a Catalunya, immediatament es va fer una renovació total dels Jutges de Catalunya. Es designaren d'acord amb la voluntat del Parlament i d'acord amb l'Estatut de Catalunya, i amb les facultats que té la Generalitat de Catalunya per a organitzar la seva justícia municipal. Poc temps feia que s'havia realitzat aquesta renovació, quan varen ocórrer els fets del 6 d'octubre. Aleshores, amb una interpretació capriciosa, amb un abús clar i manifest del dret, se suspengueren en les seves funcions la major part dels Jutges municipals. Jo conec casos, com per exemple la suspensió dels Jutges de Reus i Tarragona, en què el que actuava de Comandant militar, un Sergent o un Caporal de la Guàrdia Civil, per una simple delació, o per iniciativa pròpia, suspenia o destituïa d'un càrrec de Jutge municipal un ciutadà que havia estat nomenat en un concurs fet d'acord amb les Lleis dictades pel Parlament català i el nomenament del qual no acabava fins a un termini fixat per aquestes pròpies Lleis.

I aleshores es varen nomenar nous Jutges i Procuradors municipals, i es va donar el cas, senyors Diputats, que alguns dels designats per nosaltres d'acord amb la Llei, mentre — cal declarar-ho fent honor als homes que nosaltres vàrem designar com a Jutges i Procuradors municipals — gairebé tots ells recorrien davant dels Tribunals de Justícia, mantenint llur dret, i en

fer-ho, en realitat mantenien també la sobirania del Parlament Català per a ordenar la justícia municipal a Catalunya i la sobirania de la Generalitat de Catalunya, altres homes d'aquests, més adaptables a les circumstàncies i a llurs interessos, en lloc de fer honor al càrrec que se'ls havia donat i de fer honor a la confiança que el Govern havia dipositat en ells, sollicitaren, demanaren i obtingueren que fossin novament designats pel senyor Pich i Pon o per qualsevol dels gestors que aleshores hi havia a la Generalitat, Jutges dels pobles.

I està clar que el Govern de la Generalitat i el seu Conseller de Justícia i Dret, en creure que havia de demanar al Parlament que se l'autoritza per a fer una renovació parcial de tots els que es troben en aquests casos, perquè la justícia municipal, que depèn de la Generalitat de Catalunya i que ha d'estar integrada per homes de la confiança absoluta del poble i de la Generalitat que els designa i cap confiança pot merèixer ni al Parlament de Catalunya, ni al Govern de la Generalitat, ni a les aspiracions públiques aquests homes que varen exercir uns càrrecs per dret de llei, per imperi de la llei, i se'ls varen deixar prendre sense protesta de cap classe, sense defensar la legalitat constituïda, i varen demanar, varen sol·licitar i varen obtenir nous càrrecs pels gestors de la Generalitat.

El Govern i el Conseller de Justícia i Dret demanen del Parlament que se'ls autoritzi per a eliminar aquests homes de la justícia municipal, i nosaltres creiem que s'ha de proposar al Parlament que s'aprovi aquest dictamen. Per a nosaltres, no solament és una cosa d'estricta justícia, una cosa equitativa, sinó que representa també una aspiració de l'opinió pública; treure dels càrrecs de la justícia municipal aquests homes és un compromís adquirit per nosaltres davant de l'opinió pública en anar a les eleccions que ens portaren al triomf i varen restablir la nostra autonomia.

Per aquestes raons, la majoria de la Comissió de Justícia sol·licita dels senyors Diputats que es serveixin votar aquest dictamen, per a convertir aquest Projecte en Llei.

El Sr. ABADAL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Abadal té la paraula.

El Sr. ABADAL: Senyors Diputats: Nosaltres no farem una oposició forta a aquest dictamen que ha presentat la Comissió, respecte a aquest punt concret de renovació dels Jutges municipals, extraordinària. El Govern creu que és un element que necessita per a poder anar endavant en l'endegament de les coses de la justícia municipal, i el Govern tindrà les seves raons i els seus motius, com també és del Govern la responsabilitat en el que faci en aquest assumpte.

Ara, jo voldria fer merament algunes observacions respecte a aquest punt que està encara actualment pendent, com diu el mateix dictamen, de l'aprovació d'una llei municipal, de l'aprovació d'una llei de justícia municipal. ¿Per què no anem ràpidament a què es presenti per part del Govern aquest Projecte de Justícia municipal, que es discuteix en el Parlament i s'a-

prova en el Parlament, i, aleshores, els nomenaments de Jutges municipals fets segons les regles i les normes que determini la llei, aprovada pel Parlament, serà una cosa ferma, regulada, i no hi hauran objeccions per part de ningú, des del moment que tot es farà segons les normes i les regles fixades per una llei del Parlament? ¿Tanta pressa hi ha en portar a cap aquesta renovació extraordinària de Jutges municipals, quan tenim la Llei de Justícia municipal pendent d'aprovació pel Parlament? Tanta pressa té el Govern? Hem passat una pila de temps, des del moment en què es veu aquesta necessitat, en què se sent aquesta necessitat per part del Govern d'anar a aquesta renovació extraordinària, ¿i no podia haver-se aprofitat aquest temps per a presentar un Projecte de Llei municipal, en el qual s'aprovés definitivament el que fa referència a justícia municipal? Jo invito el Govern a què pensi en la necessitat de què les coses que es facin aquí no siguin coses interines i provisòries, sinó definitives i fermes per anar regulant en tots els ordres la vida de Catalunya.

A més, he de fer una observació, més que el que diu el Projecte de Llei, a algunes de les manifestacions que hem sentit del senyor Andreu. Diu el senyor Andreu que s'ha d'anar definitivament a eliminar aquells Jutges municipals que són Jutges municipals en virtut de la petició que varen fer els gestors, que varen fer al President gestor de la Generalitat, nomenat pel Govern, etc.; i el Projecte no entenc que digui això. ¿És aquest el criteri del Govern o no és aquest el criteri del Govern? El criteri del Govern, pel que diu el dictamen, és anar a una renovació de Jutges municipals en aquells llocs en què hagin succeït aquests fets; però entenc que el Govern no abdica de la facultat de nomenar a aquells mateixos Jutges, si aquells mateixos són els que convenen més a cada poble o a cada Jutjat municipal. Per consegüent, jo desitjaria que també sobre aquest punt es fes una aclaració, en forma de manifestació clara i terminant, per veure fins on va i on s'atura aquesta Llei. ¿És que representa, com aquí en el dictamen, sols la facultat per la renovació d'aquests Jutges municipals que varen fer aquestes peticions determinades? Perfectament; si creu el Govern necessari això, nosaltres, salvant el nostre vot, no farem una oposició decidida a aquest Projecte de Llei. Ara, ¿és que es va, com deia el senyor Andreu, a què definitivament quedin eliminats aquests Jutges i que es declari la seva incapacitat àdhuc en el cas que el Govern cregui que algun d'ells és convenient? Ah! Aleshores, seria un cas que representaria definitivament una incapacitat i que separaria definitivament dels Jutjats municipals persones que el mateix Govern podria creure que eren necessàries.

Sols aquestes observacions respecte a la Llei, sols aquest aspecte d'oposició a què ens referíem, per salvar el nostre vot. Però si el Govern creu que aquesta Llei, tal com està redactada i amb aquestes aclaracions, és un mitjà de Govern que creu indispensable en el dia d'avui, el propi Govern serà el que digui la darrera paraula, i amb la seva responsabilitat sortirà endavant aquest Projecte de Llei.

El Sr. ANDREU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU : Dues paraules sols per rectificar, i contestar el senyor Abadal.

Indubtablement, la Llei no té altre abast que el que es diu en el seu articulat, o sigui autorització per a declarar vacants i obrir nou concurs en els Jutjats municipals que hagin succeït aquestes coses. Però la Llei no incapacita res ni a ningú. Es farà tot d'acord amb els tràmits que s'han de seguir. S'obrirà un concurs, hi podran concursar lliurement els que vulguin, i el Consell resoldrà.

Indubtablement, fóra preferible que es pogués fer la Llei de Justícia municipal en aquests moments. El senyor Abadal ha dit que ha transcorregut molt de temps des que s'ha presentat aquest Projecte, però no desconeix el senyor Abadal que el senyor Lluhí, absent de nosaltres, mentre ha estat a la Conselleria de Justícia i Dret, ha presentat durant aquest curt temps que ha reemprès les seves funcions al Parlament, ha portat una sèrie de projectes a la Comissió de Justícia; i a la Comissió li ha estat impossible dictaminar aquesta Llei de Justícia municipal.

Aquest Projecte és una facultat que el Govern creu necessària. I crec que amb el que hem dit, resten aclarits els extrems que el senyor Abadal demanava. La Comissió no pot fer altra cosa que mantenir el dictamen i sollicitar dels senyors Diputats que el votin.

El Sr. ABADAL : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Abadal.

El Sr. ABADAL : Sols per a dir que em sembla que aquesta Llei no és una Llei que haguem de discutir tan de pressa, per quant des que s'han restablert les funcions d'aquest Parlament han passat tres mesos i no s'ha cregut convenient avançar aquest projecte. Res més.

El Sr. PRESIDENT : S'entra a la discussió de l'articulat. Hi ha una esmena.

(Un senyor Secretari dona lectura a l'esmena següent :)

«AL PARLAMENT»

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de formular la següent esmena al dictamen sobre el Projecte de Llei autoritzant el Conseller de Justícia i Dret, la renovació de Jutges i Procuradors municipals :

ESMENA

Es canviarà la paraula «sollicitat» per «obtingut».

Palau del Parlament, 19 de maig del 1936. — Pere Mies, Pere Blasi, Sauret Garcia, Casademunt.»

El Sr. ANDREU : La Comissió accepta aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT : Es va a procedir a votar aquesta esmena que s'ha llegit i la Comissió ha acceptat. S'aprova? (Assentiment.) Aprovada. (A continuació s'aprova en votació ordinària el dictamen, amb els vots en contra de la Minoria de Lliga Catalana.)

El Sr. PRESIDENT : El Projecte de Llei resta pendent de votació definitiva.

(Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Finances.)

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la successió intestada

El Sr. PRESIDENT : La Comissió té la paraula.

El Sr. ANDREU : La Comissió, precisament, es troba reunida en aquests moments, per tal de presentar a la Cambra un dictamen complet sobre la qüestió de la successió intestada.

No escaparà a la Cambra la importància summa d'aquesta qüestió, i en conseqüència, la meditació que aquesta requereix, la qual cosa motiva un estudi acurat del dictamen. Altrament, crec que no es pot entrar en la discussió de la totalitat fins que la Comissió hagi dictaminat sobre l'articulat i s'hagi produït l'estudi complet d'aquest dictamen.

El Sr. PRESIDENT : Com sigui que en aquests moments es troben reunides les Comissions de Justícia i Dret, de Governació i totes les que afecten als punts de l'Ordre del dia d'avui, s'aixeca la sessió.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió del dijous

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la interpellació sobre els Decrets del 2 i 14 de març del 1936, referents a Contractes de Conreu i desnonaments.
3. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió referent al Projecte de Llei sobre il·legimitat dels acords de les Autoritats i Organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer.
4. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la successió intestada.
5. Votació definitiva del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei autoritzant el Govern de la Generalitat per a disposar una renovació extraordinària de Jutges i Procuradors municipals de Catalunya.

(S'aixeca la sessió a un quart de set i set minuts de la vetlla.)